

Thấy tiếng đổ vỡ bà Hà đang ở phía bên trong liền chạy ra. Trong một ngày vui thế này mà lại mà lại làm vỡ đồ. Đây là điều vô cùng kiêng kỵ nhất là với những người sống theo lễ lối cổ hủ như bà Hà. Con Hiền nhìn bà Hà, nhìn Nhân, nỗi kinh hãi đã không thể nào giấu giếm nổi. Dường như nó đang nhìn thấy thứ gì đó kinh hãi hơn cả âm hồn dã quỷ. Chiếc hộp quà trong suốt đẹp lung linh, xung quanh là những dải kim tuyến thật đẹp vậy mà giờ đây vỡ vụn, để lộ ra bên trong là bức ảnh của một bé gái vô cùng dễ thương, có lẽ là tầm tháng tuổi với cu Thóc. Bà Hà nhìn hộp quà, lại nhìn con Hiền rít lên:

- Chị bị làm sao đấy hả? Ngày thế này cũng không cần thận trọng mà làm vỡ đồ đạc nữa?

Sắc mặt con Hiền trắng bệch như thể hôm nay là ngày báo tử của nó, nó rất sợ bà Hà và Nhân nhìn thấy bức ảnh kia. Nếu như người nhà họ Hồ biết đứa bé gái trong ảnh này mới là đứa con nó sinh ra, còn cu Thóc chẳng có chút huyết thống gì thì sẽ thế nào đây? Nếu như nhà họ Hồ biết mình chỉ có cháu gái còn đứa cháu trai đích tôn trong là đứa con trong bụng Diệp đã bị chính tay từng người, từng người một phá bỏ sẽ thế nào đây? Diệp nhìn con Hiền, cô từ từ cúi xuống nhặt bức ảnh lên, từng động tác của cô khiến hai chân nó như muốn ngã quỵ xuống. Nó không thở được nữa, túm lấy tay Nhân nhưng đã bị hấn phũ phàng gạt ra còn rít nhỏ:

- Cô bị làm sao thế hả?

Nó lắc đầu, định thanh minh Diệp cũng nhặt xong bức ảnh. Cô cũng không có ý định vạch mặt nó trong ngày hôm nay mà cô muốn nó biết cô đã nắm được toàn bộ bí mật của nó, mỗi ngày sẽ đầy nó sống không yên. Nhặt xong bức ảnh Diệp khẽ cười nói:

- Xin lỗi mọi người, hai hộp quà giống nhau quá nên bị nhầm. Đây là hộp quà chuẩn bị sinh nhật cho bé con nhà một người bạn, chờ em chút, em lấy lại quà của hai người.

Nói rồi chẳng đợi ai đáp, cô đã đi ra xe lấy một hộp quà khác giống hệt hộp quà vừa vỡ tan tành, chỉ khác bên trong là quả cầu pha lê rất đẹp đưa cho con Hiền rồi lên tiếng:

- Đây mới là hộp quà chuẩn bị cho hai người. Chúc hai người hạnh phúc.

Bà Hà nhìn Diệp, thở dài:

- Xin lỗi cháu, con dâu bác làm vỡ mất hộp quà kia của cháu. Đúng là vô ý vô túc, chả được cái nước non gì.

- Dạ không sao bác ơi. Cũng chưa đến sinh nhật bé, ngày 30 tháng sau mới sinh nhật cơ nên cháu chuẩn bị lại cũng được.

Ngày 30 tháng sau chẳng phải cũng đúng ngày sinh nhật cu Thóc sao? Diệp cố nhấn mạnh khiến con Hiền càng thêm lấy bối sợ hãi. Dù cho bà Hà và Nhân chẳng biết có kịp nhìn thấy bức ảnh kia không, dù cho Trúc đã cất đi, con Hiền vẫn không sao bình tĩnh nổi. Nó nhìn

Trúc, vì sao cô ta lại trở về? Vì sao cô ta lại biết toàn bộ bí mật của nó? Con đàn bà này, rốt cuộc đáng sợ đến thế nào? Hai tay nó ôm hộp quà mà như ôm cả một tảng đá nặng, nếu Trúc đã biết bí mật ấy, chắc chắn sớm muộn sẽ bị khui ra. Đây chính là cảm giác sống không bằng chết, nơm nớp lo sợ từng giây, từng phút. Cảm giác này khôn khổ vô cùng, giày vò khiến nó không sao thở được.

Trúc nhìn con Hiền, con em gái khốn nạn, đốn mặt mà cô đã từng coi như em ruột ruột hết của cô mọi thứ, giết hại con cô, giết hại mẹ cô, cô không dày nó xuống mười tám tầng địa ngục cô không cam tâm. Nhìn vẻ mặt sợ hãi, trắng bệch của nó cô chỉ khẽ cười trong lòng. Cô có đủ tất cả chứng cứ tống nó vào tù rồi, dù cho nó đang là phụ nữ nuôi con nhỏ dưới 36 tháng, nhưng việc nó tráo đổi con, bỏ bê cu Thóc, không làm tròn trách nhiệm của người mẹ e rằng muốn hoãn thi hành án cũng khó. Cô biết con Hiền giờ rất muốn xiên cô một phát đến chết, chỉ có cô chết đi mọi bí mật nó chôn vùi mới được giữ kín. Thế nhưng giờ đến ngay cả nghĩ nó đã chẳng thể nghĩ được gì nữa rồi. Trúc nhìn nó, nhìn Nhân cười:

- Được rồi. Em xin phép vào bàn, hai người cũng đi chúc rượu mọi người đi ạ.

Nhân nhìn theo Trúc, nỗi tiếc nuối lại thêm dâng đầy. Nhìn sang con vợ mặt xanh như tàu lá chuối, càng thêm chán ghét. Ngay từ lúc Trúc xuất hiện lại, hắn cũng lờ mờ đoán ra ngay vụ tai nạn của Trúc là do vợ hắn sắp xếp nên khi thấy Trúc con Hiền mới sợ hãi như vậy. Nhưng giờ hắn đã đâm lao thì phải theo lao, kẻ dám nhúng máu giết người như con Hiền hắn biết mình không đầu nỏi. Hôn nhân này mang theo cả sự tuyệt vọng của hắn.

Trong đám cưới khách mời ai cũng vui vẻ, nhưng chủ nhà người nào người nấy mặt lại như đưa đám. Ngay cả cô dâu ban đầu cười rất tươi nhưng giờ đây gương mặt đã không nở nổi nụ cười nào dù méo mó gượng gạo tới đâu. Con Hiền đứng cạnh Nhân, đôi mắt lăm lăm lét nhìn theo Trúc. Nó cố nhắc mình phải bình tĩnh lại, tìm cách xử lý Trúc, nhưng lần trước lên kế hoạch chu đáo như vậy còn chẳng ăn ai, giờ có thể sao? Nỗi hoang mang, hoảng loạn càng lúc càng khiến nó không giữ được bình tĩnh nữa. Nhưng nó chẳng thể làm gì được cả, thứ cảm giác này như muốn bức chết nó, không sao giải tỏa được. Cũng may khách mời hôm nay rất ít, nếu không có lẽ nó đã thật sự không còn sức lực mà chống đỡ nổi.

Trúc ngồi cùng mâm với Vũ, Quỳnh, còn có cả mẹ Linh và bé Min. Cô ăn uống rất tự nhiên, thoải mái, phong thái tự tin càng khiến con Hiền như điên dại. Con Hiền không thể nuốt được gì, ai hỏi gì cũng không sao trả lời được, tâm trí của nó hoàn toàn đặt lên người Trúc. Ngoài nỗi sợ hãi về chuyện tráo đổi con, nó còn sợ Trúc có chứng cứ nó sai người hại cô, nó còn sợ cô sẽ vạch mặt nó trong ngày hôm nay. Nếu thế thì đời nó coi như tiêu rồi. Thế nhưng Trúc lại không hề làm như vậy. Cô không có động thái gì khác khiến con Hiền bắt đầu dần trấn tĩnh lại. Có điều trong sự trấn tĩnh ấy vẫn là nỗi hoang mang không lời đáp. Cảm giác chết dần, chết mòn này còn đáng sợ hơn cả cái chết thật sự, thà đâm một nhát còn hơn hoang hoải chờ đợi nằm trên thớt mà không biết mình sẽ chết bao giờ.

Đám cưới cuối cùng cũng diễn ra suôn sẻ. Trúc ăn cơm xong cô cũng trở về khách sạn. Chút quà nhỏ thế thôi để con Hiền sống không yên chứ cô không đại gì mà vạch mặt ngay. Cô hận không chỉ con Hiền, cô còn hận cả nhà họ Hồ. Cứ để biệt phủ ấy rước con Hiền về, để con Hiền đường hoàng làm vợ hai, cứ để họ thành vợ chồng đi mới vui, rồi cô sẽ bóc lột từng bí mật một, cô muốn xem cảm giác hối hận không kịp là thế nào? Còn món quà lớn hơn cô phải để dành dịp khác, dịp nào đông vui chứ lèo tèo vài trăm người này không bỏ. Cô muốn đám người ấy trở tay không kịp.

Bên ngoài trời mưa rả rích, cô ngồi lặng lẽ trong nhìn ra bên ngoài. Mưa từng lớp trượt xuống qua ánh đèn đường trở nên thê lương tội nghiệp. Đột nhiên qua lớp cửa kính cô bỗng nhìn thấy một người đàn ông đang đứng bên dưới. Anh không che ô, mưa rơi lên cả mái tóc anh

trong lòng cô chột sững sờ lại. Dưới lớp mưa bụi như vậy cô vẫn nhìn thấy dáng vẻ thanh cao, sạch sẽ của anh. Sao anh lại ở đây? Cô nhắm nghiền mắt, nhớ lại từng ký ức kinh hoàng, đau thương trái tim bỗng nhói lên như có ai đâm cả ngàn mũi kim vào.

Cô gặp anh từ năm cô mới chỉ hai mươi hai tuổi. Cái tuổi lẽ ra mà người ta phải sống đầy ước mơ, hoài bão thì cô lại chôn vùi thanh xuân của mình trong một gia đình khốn nạn và đốn mạt. Anh là bác sĩ khoa hỗ trợ sinh sản, là bác sĩ chữa hiếm muộn cho cô. Ngay từ đầu gặp anh, cô đã vô cùng ấn tượng. Bác sĩ trong trí tưởng tượng của cô luôn là những người cau có, khó tính, nhưng anh thì khác. Người đàn ông này rất điềm đạm, nhẹ nhàng. Trước kia vì yêu Nhân nên cô vẫn coi hắn là tất cả là đẹp, là tốt nhất, thế nhưng nếu so sánh thì anh khác hẳn rất nhiều. Anh rất đẹp trai, sống mũi cao, đôi mắt với hai nếp mí rõ ràng, chỉ cần nhìn thôi đã cảm thấy người đàn ông này mang một vẻ đẹp sạch sẽ, thanh cao hiếm có.

Suốt bốn năm không nhớ cô và anh đã gặp nhau biết bao nhiêu lần. Rất nhiều lần cô nhìn bắt gặp anh mắt khác lạ của anh dành cho mình, thế nhưng tuyệt nhiên anh chưa từng một lần phá vỡ bất cứ giới hạn nào giữa hai người, thậm chí một cái nắm tay thân mật anh cũng chưa từng. Cô luôn tự cho rằng do cô tưởng tượng ra, nhưng thực ra cô không hề biết anh đối với cô không phải đơn thuần là công việc, mà anh đã thích cô từ rất lâu rồi. Chỉ là bởi đạo đức nghề nghiệp không cho anh đi quá giới hạn, cô là người đã có gia đình, thứ tình cảm đơn phương chỉ có thể chôn vùi lại.

Nhưng cuộc đời này chẳng ai có thể ngờ được biến cố lại ập đến. Cô không thể nào ngờ được rằng cuộc đời cô là chuỗi bi kịch đau thương khốn nạn đến vậy. Bị chính gia đình cô cung cúc hâu hạ, bị chính đứa em gái mà mẹ cô cru mang hại đến mức suýt không giữ được tính mạng. Cô nhớ ngày cô chạy ra khỏi nhà trọ ở Trung Quốc, khi tiếng phanh xe cất lên, cả người cô bay lên không trung, cô ngỡ rằng mình đã chết không ngờ khi tỉnh lại người đầu tiên cô thấy lại là anh. Cô hôn mê suốt hai tháng trời, gương mặt bị tổn thương một chút nên phải can thiệp bởi phẫu thuật thẩm mỹ. Anh đã ở cạnh cô suốt hai tháng đó, không rời một bước, từ bỏ cả sự nghiệp đang rực rỡ để chăm sóc cho cô. Khi ấy cô đã mang ơn anh thế nào, nhưng chỉ là mang ơn cô tuyệt nhiên không dám nghĩ xa xôi. Ngay cả khi anh từ bỏ cả lòng tự trọng, sẵn diện mang cô về nhà dù trước đó anh và cha mẹ đã từ mặt nhau chỉ vì anh lựa chọn đi theo con đường làm bác sĩ, từ chối sự nghiệp mà cha mẹ anh giao cho. Lần đầu tiên anh dẹp bỏ mọi thứ, nương nhờ sự giúp đỡ của anh trai mình, hứa với cô sẽ giúp cô trả thù để cô có động lực mà sống tới giờ.

Suốt hơn một năm nay anh ở cạnh cô, từng chút, từng chút một kiên nhẫn nhưng cô lại chưa từng đủ can đảm để đón nhận thứ tình cảm ấy mà anh dành cho mình. Cô không ngốc mà không nhận ra anh thích mình, trải qua cả trăm ngàn biến cố, thứ tình cảm mà anh dành cho cô chỉ cần cảm nhận thôi cô cũng biết sâu sắc cỡ nào. Nhưng càng sâu sắc cô lại càng không dám đối diện. Không phải cô tự ti, càng không phải cô không yêu anh mà cô không muốn vấy bẩn anh. Cô cảm giác anh quá thanh cao, một người đàn ông như anh phải ở cạnh một cô gái xứng đáng với mình chứ không phải cô. Một người đàn bà khổ sở, bất hạnh như cô, cả người nhuốm đầy những thứ bẩn thỉu không nên ở cạnh anh. Thế nên hôm qua, lần thứ ba cô đã

phũ phàng từ chối anh, cô đã nói rằng cô không yêu anh, chỉ mang ơn anh, mong anh đừng cố chấp làm gì, tình yêu này chẳng có kết quả gì đâu. Cô không ngờ nói xong câu ấy, anh đã bỏ đi, cũng không ngờ anh thậm chí chẳng còn nói câu gì với cô, lạnh lẽo rời khỏi căn phòng của cô.

Đôi khi cô nghĩ trái tim mình là sắt đá, nhưng khoảng khắc anh rời đi cô đã đau lòng thế nào. Thứ cảm giác mâu thuẫn khiến cô đau đến nghẹt thở. Cứ nghĩ vậy là xong, cô tự tay phá nát đi tình yêu mà anh dành cho cô. Thế nhưng giờ đây anh lại đang đứng dưới kia, dưới làn mưa lạnh buốt lạnh lẽo nhìn lên căn phòng của cô. Lạnh lẽo, thuần khiết nhưng đau thương cực độ như thứ tình yêu đơn phương anh dành cho cô suốt bao nhiêu năm nay. Lốp mưa như lớp thủy tinh vụn vỡ xé chầm chầm xé nát trái tim cô ra làm trăm mảnh. Anh không gọi cho cô, không lên tìm cô, chỉ đứng như vậy mặc cho mưa gió quất lên người. Cô bỗng cảm thấy mình không sao chịu nổi nữa, vội vã mở cửa lao thẳng xuống dưới. Thế nhưng vừa đến nơi cô đã không còn thấy anh nữa, chỉ thấy một màn mưa dày đặc.

Suốt một ngày đứng tiếp khách, lại thêm việc uống quá nhiều nên buổi tối sau đám cưới còn chẳng có tân hôn, động phòng Nhân đã lên giường ngủ. Hắn ta không muốn nhìn thấy mặt con Hiền, không muốn đụng chạm, hôm nay nhìn Trúc, hắn đã không kìm chế nổi cảm xúc, cứ thế mà uống như muốn quên đi thứ tình yêu ngang trái mà hắn dành cho cô. Biệt phủ cũng đóng cửa sớm, bà Hà căn bản không muốn tiếp thêm khách, chỉ có cô Bích vẫn ở dưới nhà giúp con Hiền thay đồ. Vừa thay đồ cô vừa nói:

- Chị cũng đừng buồn, nhà mình xảy ra nhiều chuyện nên mẹ mới đâm ra cáu kỉnh như vậy. Chị cũng đừng để tâm quá làm gì.

Trong nhà này chỉ có cô Bích là thân thiết với con Hiền nhất. Từ lúc Diệp còn ở đây, con Hiền đã lấy lòng cô Bích, năm nào chẳng mua cho cô biết bao đồ hiệu. Thế nên ít ra trong biệt phủ này vẫn có cô Bích đứng về phía nó, nó cũng coi như có chút an ủi. Chỉ có điều ngày hôm nay không giống mọi ngày, không phải ngày vui mà là ngày hoảng loạn của nó nên nó không còn muốn tiếp chuyện với cô Bích. Chín giờ tối cô Bích về nhà, con Hiền ngay lập tức đưa cu Thóc cho con Hồng rồi ra sau nhà gọi điện cho mấy tên đàn em. Nó không còn giữ nổi bình tĩnh gầm lên:

- Chúng mày xử lý kiểu gì thế hả? Vì sao con Trúc còn sống?

Hai gã tay sai chuẩn bị sẵn tinh thần đáp lại:

- Bọn em cũng đâu biết đâu? Rõ ràng hôm đó thả nó xuống sông, không ngờ số nó cao vẫn sống được.

- Đồ ngu! Làm sao thì làm, chúng mày phải nghĩ cách cho nó biến mất vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trên đời này nữa.

Hai gã tay sai liền giãy nảy lên:

- Chị vẫn còn muốn giết cô ta sao? Không thể nào được đâu? Cô ta giờ rất cảnh giác, Lung Linh còn cho người bảo vệ cô ta, đến ngay cả tiếp cận còn khó, làm sao có thể? Chúng em không thể làm đâu.

Con Hiền suýt chút nữa đã gầm lên. Nhưng nó phải cố kìm lại. Không thể mất bình tĩnh được, nó phải nghĩ cách khác, bước chân được vào biệt phủ này rồi, nó không thể nào mà ra đi được. Nó ngồi bên ngoài vườn hoa, vẫn không thể hiểu vì sao Trúc biết nó đã tráo đổi cu Thóc? Ngồi suốt cả mấy tiếng, tê liệt chân nó vẫn không nghĩ ra được, gọi cho mẹ ruột Thóc lại không nghe máy, càng lúc nó càng cảm thấy phía trước là bóng đen đang ập đến. Rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ là oan hồn người mẹ, người chị hồ đã □hết của nó quay về báo thù sao? Nó cầm lấy điện thoại, đáp văng xuống đất, muốn chửi thề nhưng chỉ bất lực phát ra những âm thanh khàn đục.

Ở phía sau biệt phủ, trong căn biệt thự ấm áp Quỳnh quan sát được hết từng biểu hiện của con Hiền. Chính ra em gái cô cũng thật thú vị, đầy đoạ kiêu này chẳng cần tốn sức mà lại con Hiền không có cách nào giải toả được, chỉ có thể khổ sở mà chịu đựng. Quỳnh xả hơi nước ấm, tắt điện thoại rồi tắm thật sạch sẽ. Hôm nay cô uống hơi nhiều, men rượu cay nồng khiến cô có chút chũech choáng. Tắm xong ra ngoài cô thấy Vũ cũng từ phòng bên kia đi sang. Người anh chỉ choàng chiếc khăn mỏng, anh cũng vừa tắm xong. Thấy anh cô có chút ngượng ngùng, từ hôm anh biết chuyện đưa con đoán mệnh của cô và anh mất khi sinh ra anh đã không còn thái độ khắc nghiệt với cô. Có đôi lần anh muốn gần cô thêm chút nữa, nhưng có lẽ bản thân anh ám ảnh bởi sự phũ phàng, những lời nói anh từng nói với cô nên chỉ có thể âm thầm lặng lẽ quan tâm từng chút một.

Quỳnh đi vào phòng trước, cô không mệt, nhưng vì uống rượu nên nằm vật xuống định ngủ luôn. Thế nhưng mái tóc cô còn ướt nguyên, Vũ thấy vậy liền mở tủ lấy máy sấy rồi nói:

- Ngồi dậy đi, anh sấy tóc cho em. Uống rượu mà để tóc ướt thế này đi ngủ rất nguy hiểm.

Trước kia khi hai người ở bên Úc, lúc mang thai cô chuyển hẳn sang ở với anh. Lần nào cũng vậy, mỗi lần tắm gội xong anh đều sấy tóc cho cô. Cô còn lười biếng đến mức chẳng thèm ngồi dậy, nằm lên đùi khiến quần anh ướt nhoẹt, thế mà quay đi quay lại anh đã sấy khô cả tóc và quần. Cô ngược lên nhìn anh, thứ cảm giác xưa kia ùa về. Dạo này cô cũng cố gắng mở lòng rồi, nhưng dường như cô và anh vẫn chẳng thể nào quay lại như trước nữa. Cô đưa tay nhận lấy máy sấy nói:

- Để tôi tự sấy cũng được.

Thế nhưng Vũ không đưa máy sấy cho cô, anh kéo cô nằm lên đùi anh, từ máy sấy phải ra một hơi ấm, len qua từng lớp tóc khiến cô cảm thấy dễ chịu vô cùng. Cô không từ chối nữa, nằm lặng yên nhắm nghiền mắt tận hưởng thứ cảm giác được yêu chiều mà bao nhiêu năm nay cô đến giờ mới cảm nhận được. Bất giác cô bỗng thấy mũi mình cay cay, giá như cô và anh có thể quay lại như trước kia, đứa bé con cô không □hết có lẽ giờ sẽ là một gia đình nhỏ đầy hạnh phúc. Vũ dường như cũng nhận ra suy nghĩ của cô, anh đưa tay chạm vào từng lớp tóc rồi nói:

- Cho anh thêm cơ hội được không?

Khi Vũ nói đến câu này, Quỳnh cảm tưởng trong từng lời nói là sự van xin thống thiết. Năm xưa cô vì Viễn Đông mà rời xa anh, suy cho cùng là cô không công bằng với anh. Cô trút tất cả mọi oán hận, phũ phàng lên đầu anh nhưng lúc đó cô không có lựa chọn. Nay anh lại xin cô cho anh cơ hội, rõ ràng anh phải yêu cô nhiều đến bao nhiêu mới dẹp bỏ tất cả tự tôn của

mình, quên đi sáu năm thống khổ, anh quên mất anh bị cô đối xử ra sao, chỉ vì biết cô đã giữ con của anh lại anh mặc định đó là lỗi của anh? Cô cảm thấy thê lương bất tận, cảm thấy người đàn ông này quá đáng thương, đáng thương đến đau lòng. Vũ vẫn nhìn cô, ánh mắt anh như hồ nước mênh mông, anh thực ra chẳng còn lòng dạ mà so đo ai đúng ai sai. Chuyện ngày xưa giờ anh gần như không muốn nhớ nữa, chỉ biết khi biết sự thật anh thấy mình vô cùng đau lòng, vô cùng tuyệt vọng. Cô giữ lại con, đưa bé lại thế khi sinh ra, cô băng huyết còn phải cắt đi một bên buồng trứng, so với anh, cô còn gánh chịu nỗi đau lớn hơn.

Quỳnh không đáp, cô không biết mình phải nói thế nào. Cô lặng lẽ nhìn anh, bỗng dung nước mắt chảy ra. Vũ thấy thế thì hốt hoảng, tóc cô cũng sắp khô, anh vội vã tắt máy sấy rồi đưa tay chạm lên mắt cô nói:

- Sao em lại khóc?

Nghe đến đây, bao tủi thân ăm ức lại ùa về. Cô thương cô, thương cả anh, thương mối tình dài đằng đẵng đầy đau khổ đã biến cả cô và anh thành những người mang đầy vết thương.

- Đừng khóc! Nói cho anh nghe có chuyện gì được không?

Tiếng Vũ lại cất lên, mỗi lần thấy cô khóc anh đều rất đau lòng. Ngay cả khi anh hận cô, nhưng chỉ cần cô khóc anh đã thấy mình sai. Đột nhiên anh không kìm nổi nữa, dưới ánh đèn vàng, thêm cả hơi men trong người, anh cúi xuống hôn lên mắt cô, cảm nhận vị đắng ngắt của giọt nước long lanh. Người cô bỗng hơi run lên, khoảng cách giữa hai người quá gần, anh bỗng không sao mà chịu nổi, đôi môi lướt nhẹ xuống môi cô, cuối cùng anh ấn mạnh môi mình lên môi cô mà hôn. Đã có biết bao nhung nhớ, biết bao khát khao, thời gian sáu năm xa cách đã trở thành con sông không thể vượt qua nhưng giây phút Vũ mới biết, có một loại tình yêu không thay đổi theo thời gian, có một loại tình yêu càng giằng xé càng sâu sắc lại càng yêu đến điên dại.

Quỳnh để mặc anh hôn cô, tay cô bỗng chạm lên cổ anh, trên cổ anh vẫn đeo chiếc dây chuyền mà cô tặng, không ngờ anh vẫn đeo sợi dây ấy. Anh nói cả đời này anh sẽ không cởi, trừ khi anh và cô chia tay, vậy mà sáu năm chia tay đến giờ anh vẫn đeo. Cô từng yêu người đàn ông này bằng cả tuổi thanh xuân, xa cách bao năm như vậy, nhưng khi anh ôm chặt lấy cô, khi anh nồng nàn hôn cô lần nữa, cô mới biết, thì ra tình yêu chôn sâu trong đáy lòng ấy vẫn chưa hề phai nhạt. Chỉ là có quá nhiều nỗi đau khiến cô tưởng mình quên được anh. Nhưng không, cô không thể nào quên được.

Đột nhiên cô oà lên khóc nức nở, không còn kìm lại nữa, cô cứ nắm lấy sợi dây ấy mà khóc. Bao năm qua, cô đã phải chịu đựng bao ăm ức, nếm trải bao khó khăn, tuy mọi việc đều có thể xảy ra, nhưng cô chưa từng nghĩ cô và anh sẽ quay lại với nhau thế này. Cô vừa khóc vừa hôn Vũ. Cô nhớ anh biết chừng nào, nhớ gương mặt này biết chừng nào, dù ở trong giấc mơ của cô, anh chưa bao giờ rõ ràng như thế này.

Nụ hôn nồng cháy đầu tiên sau sáu năm xa cách, mang theo cả đau thương, khổ sở và cả một tình yêu không bao giờ chết. Khi Quỳnh đáp trả lại nụ hôn ấy, Vũ càng không sao có thể

dừng lại được, đôi tay anh miết lên chiếc cổ trắng ngần của cô, hôn sâu đến mức cả người cô cũng nóng bừng lên. Đôi bàn tay tham lam lại chạm lên chiếc váy, nhẹ nhàng kéo từng lớp ra, cô cũng tóm lấy chiếc khăn trên người anh kéo thành đường dài. Dưới đất từng lớp quần áo phủ đầy, trên giường cô và anh chẳng còn mảnh vải che thân. Anh run rẩy như lần đầu [âm tìh, hôn như sợ cô đau, chiếc lưỡi ướt át thơm mát quần lấy xương quai xanh, tay mân mê chạm lên từng lớp da thịt rồi di chuyển xuống bầu ược. Một bên anh ngậm chặt, hôn lên núm hoa, trân trọng từng chút, một bên anh dùng bàn tay ra sức mà xoa nắn, tay còn lại từ từ chạm xuống nơi sâu thẳm khiến cô khẽ run lên.

Tiếng thở hắt ra, cô dùng hai tay bấu lên người anh, đôi môi cắn nhẹ lên bả vai. Cảm giác này cô thật sự không khước từ nổi, thân quen mà xa lạ, bàn tay anh càng lúc càng tiến sâu xuống nơi nhạy cảm nhất, chạm vào hai cánh hoa tách nhẹ rồi dạo chơi như phím đàn. Cô khẽ cong người lên rên nhẹ một tiếng, anh càng kích thích, cắn lên bầu ược cô, ngón tay càng mạnh bạo mà kích tình bên dưới, cô tóm lấy anh mà van xin:

- Vũ... dừng...

Thế nhưng anh càng ra sức trêu đùa, thứ nước ướt át bên dưới càng lúc càng nhiều. Cô điên cuồng ôm lấy anh, chỉ muốn ngay lập tức được lấp đầy khoảng trống kia. Cuối cùng khi cô không chịu nổi nữa anh cũng tách nhẹ chân cô, ấn thẳng thân dưới vào cô. Ngay khoảnh khắc ấy cô đã cảm tưởng mình suýt gào lên. Không phải đau đón như mọi lần mà là một cảm giác thăng hoa mãnh liệt. Cả người cô tê dại đê mê, anh cũng không sao mà giữ được tiếng rên đang phát ra, ôm lấy cô mạnh mẽ vào ra. Từng nhịp từng nhịp khiến cả cô và anh như muốn cháy bỏng, cơ thể nóng lên. Trong giây phút thăng hoa nhất cô nghe được tiếng Vũ cất lên:

- Quỳnh! Anh yêu em.

Trong giây phút mắt cô lại nhoà đi. Không biết anh có nghe được không nhưng cô dường như trong tâm trí cô cũng thổn thức câu nói:

- Em yêu anh!

Sáng hôm sau khi Quỳnh tỉnh lại cũng gần tám giờ. Xưa nay mỗi lần được nghỉ cô đều ngủ dậy rất muộn. Thế nhưng sáng nay con Thanh xuống gọi cửa nên cô phải dậy từ sớm. Trên phủ lại có chuyện, mới sáng sớm đã âm ẩm lên rồi.

Nghe con Thanh nói sáng sớm nay con Giang đã sang biệt phủ. Tuy ông Hoàng mua nhà cho nó bên kia nhưng do hàng xóm sửa nhà ồn ào nên nó sang đây vài ngày ở tạm. Bà Hà tất nhiên không đồng ý nên cãi vã âm ẩm trên nhà. Thật ra mấy chuyện con Giang, bà Hà gây sự từ lâu cô đã chẳng thêm bận tâm vì nó nhàm chán quá rồi. Thế nhưng cô đoán hôm nay còn có kịch hay hơn nên vẫn khoác áo đi lên phủ. Vừa lên đến nơi cô đã nghe tiếng cô Bích

the thé cất lên:

- Con ranh con này, người nhà này nhin mày thì mày được nước lẩn tới à? Hôm nay tao phải dạy cho mày bài học.

Thế nhưng cô Bích chưa kịp lao đến, con Giang với chiếc bụng khệ nệ đã lao thẳng vào và lên mặt cô Bích một cái khiến cô xây xẩm mặt mày suýt ngã. Cô Bích nhìn con Giang không tin nổi nay nó lại đánh cô, còn bà Hà bàng hoàng nhìn nó. Hôm qua nó dám vác mặt đến đám cưới, nay lại dám đánh con gái bà, nó to gan lớn mật như vậy sao? Con Giang nhìn bà Hà cô Bích chỉ thẳng tay vào mặt chửi:

- Đừng có ụng vào con này. Con này không phải loại dễ bắt nạt đâu. Hoà thuận yên ổn sống qua ngày không thì con này cũng sẵn sàng chơi lại đấy.

Cô Bích trợn mắt nhìn con Giang, đây có phải báo ứng không? Càng ngày nó càng quá quắt và trơ trẽn, cô định lao vào lẩn nữa nhưng bà Hà đã giữ tay cô lại. Bà ta biết nếu ụng vào con ranh con này, nó xảy ra chuyện gì thì thiệt thòi nhà bà gánh. Giờ bà rất mệt mỏi, chuyện nọ liên tiếp đến chuyện kia khiến bà thấy mình sắp không gánh nổi nữa. Thế nhưng cô Bích nào dễ dàng mà tha cho thế, cô mặc sự ngăn cản của bà Hà lao vào con Giang. Cô thậm chí còn muốn giết chết đứa con trong bụng con Giang dù nó đã lớn lắm rồi. Nhưng cô còn chưa kịp làm gì bên ngoài con Thanh đã chạy vào nói:

- Cô Bích, cái Là giúp việc nhà cô sang tìm cô, hình như có chuyện gì gấp lắm cô ạ.

Cô Bích nghe đến đây, mới dừng tay lại, giậm chân rít lên:

- Mày cứ chờ đấy! Tao không xử được mày tao là chó.

Con Giang chẳng thèm đáp, nằm ra sập ra lệnh cho con Thanh:

- Con Thanh! Đi mua cho bà hai mấy quả dưa!

Bà Hà nhắm nghiền mắt, hít một hơi cho đỡ tức rồi đi ra ngoài. Cô Bích chẳng biết có chuyện gì nhưng nghe con Là nói thì vội vã theo con Là về nhà. Bà Hà đứng ngoài cổng, nhìn biệt phủ lớn mà trong lòng nổi sóng. Rốt cuộc vì sao? Vì sao mà biệt phủ này trở nên loạn thế này? Sự bình yên trước kia đâu rồi, là oan hồn đứa con dâu đã khuất về báo thù hay là oan hồn vợ chồng em trai ông Hoàng về báo thù? Bà bỗng thấy có chút rờn rợn sợ hãi. Khi còn đang suy nghĩ miên man đột nhiên có người đàn ông ăn mặc rách rưới đi qua bà Hà. Vừa nhìn thấy bà đột nhiên ông ta dừng lại. Bà Hà nhìn người đàn ông, mùi hôi hám khiến bà có chút lợm giọng mắng:

- Đi đi! Còn đứng đó làm gì? Đây không có gì cho đâu.

Thế nhưng người đàn ông không hề có ý định xin xỏ gì, ông ta chỉ lạnh lẽo nhìn vào biệt phủ rồi nói:

- Không xong rồi, không xong rồi, vận hạn đen đủi, nếu không trừ khử sẽ tán gia bại sản.

Bà Hà nghe người đàn ông nói vậy thì rít lên:

- Đồ thần kinh này, nói nhăng nói cuội cái gì thế? Cút! Cút ngay.

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào bà Hà cất thứ giọng nửa âm nửa dương:

- Bà tin hay không tùy bà, nhà bà rước khắc tinh về, nếu không giải hạn sẽ tán gia bại sản,

giống lời sẽ triệt, không có cháu đích tôn nối dõi tông đường, cả đời không khá lên được. Xui xẻo, xui xẻo.

Bà Hà càng lúc càng tức điên, sáng đã gặp bao nhiêu chuyện lại thêm gã đàn ông điên rồ này liên lao vào nhà lấy chổi ra vục cho gã vài cái. Gã đàn ông bị đánh đau quá liền bỏ đi, bà Hà cũng mang chổi vào ném phịch xuống dưới đất rồi ngồi bệt trên bậc thềm. Cái gì mà giống lời bị triệt, cái gì mà không có cháu đích tôn, bà có thằng cu Thóc rồi, đúng là đồ thần kinh mà.

Nghĩ đến đây bà liền đi thẳng xuống biệt thự nhà cậu Nhân. Vừa xuống bà đã thấy con Hồng đang dứt cho cu Thóc ấy, cậu Nhân vừa đánh răng xong ngồi ở sofa bấm điện thoại. Nhìn sắc mặt con trai xanh xao như mang bệnh trong người bà khẽ thở dài. Dạo này không hiểu sao bà thấy con trai rất u ám như bị chơi ngải. Bà đưa tay bế cu Thóc rồi nói:

- Mày không đi khám xem thế nào. Nhìn mày có khác gì cái xác không hả?

Nhân đang bấm điện thoại ngẩng đầu lên đáp:

- Con không sao, công việc nhiều quá thôi.

- Còn con vợ mày đâu? Làm dâu ngày đầu sáng cũng không lên chào tao với thầy mày một câu. Từ hôm qua tới giờ tao thấy nó cũng khác gì con bệnh hoạn như mày đâu, đứa nào đứa nấy mặt như tàu lá chuối. Nhìn đã không ưng.

Con Hồng nói với bà Hà con Hiền có chút việc nên đi từ sáng sớm. Thật ra bà Hà cũng chẳng quan tâm gì cái thứ con dâu mất nết ấy, điều bà quan tâm chỉ có đứa cháu đích tôn này thôi. Bà bế cu Thóc lên phủ, tự tay dứt cho Thóc ăn, chơi với cu Thóc. Con Thanh thấy lâu lắm rồi bà Hà mới cười, dường như chỉ có cu Thóc mới mang lại cho bà chút niềm vui ít ỏi trong sự hỗn loạn, rối bời những ngày này.

Từ sáng sớm con Hiền đã ra khỏi phủ, nó và hai thằng tay sai chờ dưới khách sạn Trúc ở suốt mấy tiếng liền. Nó cảm thấy không thể nào nằm yên chờ đợi như vậy, nó phải đến gặp Trúc, cầu xin cô ta cho nó một cơ hội, nếu không cầu xin được thì sẽ dọa dẫm, rồi tìm cách khác sau. Chắc chắn cô ta sẽ thương cảm cho nó thôi, chỉ cần nó tỏ ra đáng thương cô ta sẽ thương cảm thôi. Thế nhưng nó không biết Trúc đã đổi khách sạn từ trước rồi. Chờ đợi suốt mấy tiếng đồng hồ vẫn không thấy bóng dáng Trúc đi ra nên vô cùng sốt ruột, mỗi lúc lại càng cảm thấy mọi thứ sắp đi vào một ngõ cụt. Con Hiền chờ đến tận trưa vẫn không thấy Trúc đâu, cuối cùng từ một nguồn tin cho nó biết Trúc đã đổi khách sạn, người ta còn vừa thấy cô ta đi xe từ khách sạn đi theo hướng sang biệt phủ. Vừa nghe đến đây con Hiền cũng đột nhiên đứng tim, vội vã phóng thẳng xe về biệt phủ.

Suốt một đêm nó không ngủ, sáng còn chẳng kịp ăn gì cả người mơ mơ hồ hồ. Thế nhưng nó cố nhắc mình giờ không thể gục ngã. Có điều giờ nó đã bắt đầu cảm nhận mồ hôi túa ra như mưa. Khi xe vừa về đến biệt phủ nó thấy Trúc và bà Hà đã ngồi trong nhà. Cu Thóc được bà Hà bế trong lòng cười đùa vui vẻ, dường như Trúc vẫn chưa nói chuyện gì với bà Hà. Thế nhưng không hiểu sao trong lòng con Hiền nổi bất an không thể ngưng. Nó đang phân vân không biết nên bước xuống xe hay chạy trốn thì đột nhiên thấy cô Bích từ đâu lao đến, kéo

cửa nói lớn:

- Chị ra đây!

Con Hiền không hiểu có chuyện gì, nhưng thấy cô Bích nói lớn, bà Hà và Trúc cũng bị tiếng nói làm cho giật mình nên cuối cùng đành xuống xe hỏi:

- Có chuyện gì vậy cô Bích?

Còn chưa nói dứt lời đột nhiên cô Bích đã giơ tay vả một phát lên mặt con Hiền một cái, rồi lao vào túm tóc con Hiền gầm lên:

- Đồ khốn kiếp này. Tôi đối xử với chị thế nào, tốt với chị ra sao mà chị dám hại tôi? Hôm nay tôi phải sống  hết với chị.

Con Hiền bàng hoàng không kịp phản ứng chỉ hét lên:

- Cô bị điên rồi à? Tôi làm gì cô?

Phía bên trong bà Hà và Trúc cũng bế cu Thóc lao ra. Bà Hà nhìn cô Bích đang lên con hỏi:

- Bích! Mà làm sao đấy hả? Có chuyện gì?

Cô Bích vẫn không buông tay vừa đánh đấm túi bụi vừa gào lên:

- Mẹ có biết mẹ rước cái thứ của nợ về không hả? Mẹ có biết không phải chị Diệp, mà chị ta mới là người cho con uống thuốc kích sinh không hả?

Con Hiền chột điếng người, chuyện từ gần hai năm trước sao giờ cô Bích lại biết? Bà Hà cũng sững sờ lại, con Thanh, con Tú thấy căng liền vội vã lao vào can cô Bích, nhưng cô đã như kẻ điên chẳng thể nào mà cản nổi. Cô đánh con Hiền đến mức máu mũi tuôn ra vẫn không ngừng tay, đến khi Nhân lên, hấn ta lao vào can cô mới dừng lại gầm lên:

- Buông tôi ra, buông tôi ra, tôi phải giết chị ta.

Con Hiền tóc tai rũ rượi cố giải thích:

- Bích, cô bình tĩnh nghe tôi giải thích...

- Bình tĩnh, chị calm ngay mồm đi. Tôi phải giết chị.

Thế nhưng cô Bích chưa kịp lao vào bên ngoài đã có tiếng chuông cổng. Bà Hà nhú mào lên tiếng:

- Con Thanh, ra xem ai.

Con Thanh lúc này cũng vội buông cô Bích chạy ra ngoài. Lúc vào nó cầm một tờ giấy rồi nói:

- Bà, có ai gửi cái này cho bà đấy ạ.

Bà Hà nhìn con Thanh hỏi lại:

- Cái gì thế? Mang lên đây cho tao xem nào.

Con Thanh vừa lật ngang lật dọc tờ giấy vừa mang lên vừa đáp:

- Hình như cái này là giấy xét nghiệm A đê nờ bà ạ. Thấy ghi trung tâm phân tích gen gì đó, à còn có tên cậu Nhân với cu Thóc này bà.

Khi vừa nói xong câu này đột nhiên con Thanh liếc nhìn con Hiền. Con Hiền như  hết sững định lao lên nhưng đã không kịp, tờ giấy đã được con Thanh đưa cho bà Hà!